

РОЗВИТОК СУСПІЛЬНО-ПОЛІТИЧНИХ ТА ІНСТИТУЦІЙНИХ ОСНОВ ЕКОНОМІЧНОГО СПІВРОБІТНИЦТВА В ЗОВНІШНЬОЕКОНОМІЧНІЙ СФЕРІ В УКРАЇНІ У ПЕРЕХІДНИЙ ПЕРІОД

Представлено та проаналізовано розвиток суспільно-політичних та інституційних основ економічного співробітництва в зовнішньоекономічній сфері в Україні.

Представлено и проанализировано развитие общественно-политических и институциональных основ экономического сотрудничества в внешнеэкономической сфере в Украине.

Development of social-political and institutional grounds of economical cooperation in foreign economy sphere in Ukraine was presented and analyzed.

Постановка проблеми. Оптимізація механізмів державного управління економічним співробітництвом є неможливою без детального вивчення процесів розвитку існуючих механізмів. Відповідно з метою подальшого пошуку шляхів оптимізації механізмів державного управління економічним співробітництвом необхідно дослідити розвиток суспільно-політичної та інституційної складової досліджуваного питання. Це дасть можливість зрозуміти закономірності структурних перетворень механізмів державного управління економічним співробітництвом, дозволить виявити помилки таких перетворень та знайти способи їх виправлення, крім того, створить необхідне підґрунтя для уникнення таких помилок у майбутньому.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Вітчизняні публікації та дослідження на зазначену тему відсутні.

Постановка завдання. Розвиток суспільно-політичних та інституційних основ економічного співробітництва в зовнішньоекономічній сфері в Україні.

Виклад основного матеріалу. Першим кроком нашої держави на шляху до здійснення самостійної зовнішньої політики та набуття фактичного статусу незалежної держави на міжнародній арені було прийняття Верховною Радою Української РСР 16 липня 1990 року Декларації про державний суверенітет [1]. Зазначеним документом стверджувалась економічна самостійність країни між іншим шляхом створення банкової (включаючи зовнішньоекономічний банк), цінової, фінансової, митної, податкової системи, формування державного бюджету та ін. Щодо сфери міжнародних відносин зазначалось, що Українська РСР як суб'єкт міжнародного права здійснює безпосередні зносини з іншими

державами, укладає з ними договори, обмінюється дипломатичними, консульськими, торговельними представництвами, бере участь у діяльності міжнародних організацій в обсязі, необхідному для ефективного забезпечення національних інтересів Республіки у політичній, економічній, екологічній, інформаційній, науковій, технічній, культурній і спортивній сферах [2].

Конкретизація положень Декларації знайшла своє відображення у прийнятті низки нормативно-правових документів. Провідна роль серед них належить Закону УРСР «Про економічну самостійність Української РСР» [3] від 3 серпня 1990 року № 142-ХІІ, який визначає зміст, мету і основні принципи економічної самостійності України як суверенної держави. Стаття 12 зазначеного Закону визначає, що Українська РСР самостійно здійснює керівництво зовнішньоекономічною діяльністю, бере безпосередню участь у міжнародному поділі праці та розвиває економічне співробітництво з радянськими республіками, іншими державами на основі принципів заінтересованості, рівноправності і взаємної вигоди. Крім того, в згаданій нормі визначається право Української РСР як суверенної держави брати участь у діяльності міжнародних економічних організацій. З аналізу цього нормативно-правового акту очевидним є його перехідний характер, з огляду на вжиття двох назв держави: Україна і Українська РСР, тим не менш, цим актом властиве було закладено підвалини зовнішньоекономічної політики нашої держави, в тім і економічного співробітництва з іншими державами та міжнародними організаціями.

З метою належного забезпечення дії Закону УРСР «Про економічну самостійність Української РСР» розпочався процес приведення чинного на той час в країні законодавства у відповідність з ним, що знайшло своє відображення у постанові Верховної ради УРСР «Про реалізацію Закону «Про економічну самостійність Української РСР»» [4] від 3 серпня 1990 року № 143-ХІІ. Де передбачалась розробка концепції та програми переходу Української РСР до регульованої ринкової економіки та підготовка таких важливих для зовнішньоекономічної сфери законодавчих актів як про зовнішньоекономічну діяльність, митну службу, фінансово-кредитну систему, оподаткування та ін.

Конкретні управлінські дії зі здійснення заходів щодо переходу до регульованої ринкової економіки та її самостійності знайшли своє відображення у постанові Ради Міністрів Української РСР від 16 серпня 1990 року № 197 «Про організацію виконання Постанови Верховної Ради Української РСР від 3 серпня 1990 р. «Про реалізацію Закону «Про економічну самостійність Української РСР»» [5]. Був затверджен План підготовки в 1990 році проектів законодавчих актів, що мали регламентувати господарську діяльність у республіці в умовах економічної самостійності. Стосовно проекту законодавчого акту УРСР про зовнішньоекономічну діяльність головними виконавцями було визначено наступні державні органи та установи: Державна зовнішньоекономічна комісія Ради Міністрів УРСР, зовнішньоторгове об'єднання «Укрімпекс»,

Мінфін УРСР, Укрбанк Зовнішекономбанку СРСР та Інститут соціальних і економічних проблем зарубіжних країн Академії наук УРСР. Властиве, зазначений документ дає нам можливість визначити суб'єктів державного управління, які приймали участь у розробці майбутнього правового механізму державного управління у зовнішньоекономічній сфері. Відповідно цим суб'єктом була Державна зовнішньоекономічна комісія Ради Міністрів УРСР.

Черговим кроком на шляху реалізації цього Закону було прийняття 1 листопада 1990 року Верховною Радою УРСР Концепції переходу Української РСР до ринкової економіки [6], в якій передбачалось:

- втілення в життя власної зовнішньоекономічної політики виходячи з інтересів економіки республіки;
- забезпечення потреб внутрішнього ринку за рахунок імпорту в товарах, що є дефіцитними, та забезпечення вигідного експорту продукції, виходячи з внутрішніх потреб;
- активне залучення іноземних інвестицій, технологій, досвіду до структурної перебудови народного господарства.

Також концепція визначила принципи, на яких мала базуватися зовнішньоекономічна діяльність:

- пріоритетність у зовнішньоекономічних відносинах міжнародних угод та норм міжнародного права;
- взаємовигідність міжнародних економічних відносин;
- рівність можливостей всіх господарюючих суб'єктів вступати в зовнішньоекономічні зносини відповідно до законодавства УРСР.

Завершенням цього етапу інституційного розвитку механізмів державного управління в зовнішньоекономічній сфері можна вважати прийняття Верховною Радою УРСР Закону Української РСР «Про зовнішньоекономічну діяльність» [7] від 16 квітня 1990 року №959-ХІІ. Статтею 9 цього Закону визначались органи державного регулювання зовнішньоекономічної діяльності, до яких віднесено Верховну Раду Української РСР, Раду Міністрів Української РСР, Національний банк України, Міністерство зовнішньоекономічних зв'язків Української РСР та Державне управління митного контролю Української РСР. Слід звернути увагу на відображення в тексті закону державних органів України та УРСР з огляду на перехідний період в історії держави.

Найвищим органом, що здійснював державне регулювання зовнішньоекономічної діяльності визначено Верховну Раду УРСР, до компетенції якої між іншим віднесено:

- прийняття, зміна та скасування законів, що стосуються зовнішньоекономічної діяльності;
- затвердження головних напрямів зовнішньоекономічної політики Української РСР;
- розгляд, затвердження та зміна структури органів державного регулювання зовнішньоекономічної діяльності;

– укладання міжнародних договорів Української РСР відповідно до законів Української РСР про міжнародні договори Української РСР та приведення чинного законодавства Української РСР у відповідність з правилами, встановленими цими договорами.

До компетенції Ради Міністрів Української РСР віднесено:

– вжиття заходів до здійснення зовнішньоекономічної політики Української РСР відповідно до законів Української РСР;

– здійснення координації діяльності міністерств, державних комітетів та відомств Української РСР по регулюванню зовнішньоекономічної діяльності; координацію роботи торговельних представництв Української РСР в іноземних державах;

– проведення переговорів і укладання міжурядових договорів Української РСР з питань зовнішньоекономічної діяльності у випадках, передбачених законами Української РСР про міжнародні договори Української РСР, забезпечення виконання міжнародних договорів Української РСР з питань зовнішньоекономічної діяльності всіма державними органами управління, підпорядкованими Раді Міністрів Української РСР, та залучення до їх виконання інших суб'єктів зовнішньоекономічної діяльності на договірних засадах.

Проведення єдиної зовнішньоекономічної політики при здійсненні суб'єктами зовнішньоекономічної діяльності виходу на зовнішній ринок, координацію їх зовнішньоекономічної діяльності, в тому числі відповідно до міжнародних договорів Української РСР покладено на Міністерство зовнішньоекономічних зв'язків Української РСР. При цьому зазначається, що Міністерство виконує інші функції відповідно до законів Української РСР і Положення про Міністерство зовнішньоекономічних зв'язків Української РСР.

У контексті аналізу Закону Української РСР «Про зовнішньоекономічну діяльність» необхідно згадати про постанову Верховної Ради УРСР від 16 квітня 1991 року №960-XII «Про порядок введення в дію Закону Української РСР «Про зовнішньоекономічну діяльність»» [8], якою Раді Міністрів УРСР було доручено провести переговори з Кабінетом Міністрів СРСР та Міністерством зовнішньоекономічних зв'язків СРСР про розподіл функцій союзного і республіканського зовнішньоекономічних відомств і створити державний орган регулювання зовнішньоекономічних зв'язків Української РСР.

У цьому зв'язку необхідно згадати про утворення на підставі Закону Української РСР «Про утворення Кабінету Міністрів Української РСР» [9] від 16 квітня 1991 року №980-XII Кабінету Міністрів Української РСР у складі Прем'єр-міністра, Першого віце-прем'єра, віце-прем'єра, державного секретаря Кабінету Міністрів, державних міністрів та міністрів Української РСР. Вже в його складі постановою Верховної Ради УРСР від 19 червня 1991 року №1212-XII «Про призначення Міністра зовнішньоекономічних зв'язків Української РСР» [10] було призначено відповідного міністра.

Черговий етап формування органів управління в зовнішньоекономічній сфері розпочався після проголошення Постановою Верховної Ради Української РСР від 24 серпня 1991 року №1427-XII «Про проголошення незалежності України» [11] України незалежною демократичною державою.

14 жовтня 1991 Постановою Кабінету Міністрів України №267 «Питання Міністерства зовнішньоекономічних зв'язків України» [12] затверджено відповідне положення про Міністерство, дозволено мати колегію у складі 10 осіб та встановлено загальну чисельність працівників представництв цього Міністерства у Кримській АРСР, а також областях України в кількості 66 чоловік.

Положенням про Міністерство зовнішньоекономічних зв'язків України (МЗЗ України) [13] до повноважень Міністерства віднесено забезпечення проведення єдиної зовнішньоекономічної політики України і здійснення у межах своєї компетенції державного регулювання і координації діяльності усіх учасників зовнішньоекономічних зв'язків, розташованих на території України, незалежно від їхньої підпорядкованості та форм власності.

До основних завдань МЗЗ України віднесено:

- забезпечення проведення єдиної зовнішньоекономічної політики з метою здійснення всебічного розвитку зовнішніх економічних зв'язків із зарубіжними країнами в інтересах економічного і соціального розвитку України;

- розробка концепції та стратегії розвитку зовнішньоекономічного потенціалу України, здійснення державного регулювання зовнішніх економічних зв'язків;

- використання правових засобів для захисту законних прав та інтересів України, суб'єктів її зовнішньоекономічної діяльності;

- аналіз роботи зовнішньоекономічного комплексу України, розробка і здійснення системи заходів, спрямованих на підвищення ефективності зовнішніх економічних зв'язків України, насамперед на поліпшення структури експорту та імпорту, вироблення конкретних рекомендацій для промисловості та сільського господарства щодо пріоритетного виробництва продукції з урахуванням змін у кон'юктурі світового ринку;

- організація і координація за дорученням Кабінету Міністрів України роботи торговельних представництв України за кордоном.

Положенням передбачалось право МЗЗ України здійснення оперативного нетарифного регулювання зовнішніх економічних зв'язків, підготовки та внесення пропозицій до КМУ щодо квотування експорту та імпорту, включаючи ліцензування; проведення перевірок діяльності учасників зовнішньоекономічних зв'язків, реєстрації представництв іноземних фірм та організацій та ін.

Крім того, МЗЗ України отримувало право створювати за кордоном за дорученням Уряду торговельні представництва України, комерційні

підприємства (торгові доми) із змішаним капіталом. Також встановлювалось право МЗЗ України проводити у межах своєї компетенції переговори з іноземними партнерами і за дорученням Кабінету Міністрів України укладати міжнародні договори торговельно-економічного характеру, брати участь у роботі міжнародних і міжурядових організацій та органів, міжурядових комісій і комітетів по торговельно-економічному та науково-технічному співробітництву, конференцій, конгресів, симпозіумів і нарад з питань міжнародних економічних відносин та іноземного туризму, приймати іноземні делегації для обговорення питань зовнішньоекономічних і туристичних зв'язків

Відповідно до Положення Міністр зовнішньоекономічних зв'язків призначався Верховною Радою України. Заступників Міністра за його поданням призначав Кабінет Міністрів України. Структура центрального апарату затверджувалась Віце-прем'єр-міністром України.

Однак вже 20 березня 1992 року Указом Президента України №174 «Про призначення Міністра зовнішніх економічних зв'язків і торгівлі України» [14] було призначено керівника нового міністерства у зовнішньоекономічній сфері. Пізніше постановою Кабінету Міністрів «Питання Міністерства зовнішніх економічних зв'язків і торгівлі України» [15] від 8 травня 1992 року №234 встановлено Міністерство зовнішніх економічних зв'язків і торгівлі України правонаступником колишніх Міністерства зовнішньоекономічних зв'язків і Міністерства торгівлі України.

Далі Указом Президента України від 16 травня 1992 року №90 [16] затверджено Положення про Міністерство зовнішніх економічних зв'язків і торгівлі України (МЗЕЗторг України), яким визначено, що Міністерство бере участь у розробці і реалізації стратегії зовнішньоекономічної діяльності України і розвитку торгівлі, структурній перебудові економіки, формуванні системи заходів щодо забезпечення економічної самостійності України.

До основних завдань МЗЕЗторгу України щодо реалізації зовнішньоекономічної політики держави були додані функції Міністерства торгівлі у сфері внутрішньої торгівлі, зокрема:

- розробка концепцій розвитку внутрішнього ринку, сприяння всебічному задоволенню потреб населення України у життєво необхідних товарах, продукції та послугах;
- організація роботи по комерціалізації державної торгівлі і громадського харчування, сприяння демонополізації, роздержавленню та приватизації;
- подання допомоги суб'єктам підприємницької діяльності у формуванні ринкових структур.

В згаданому положенні змінено підхід до роботи з торговельними представництвами України закордоном. Підпункт 5 пункту 4 Положення регламентував, що МЗЕЗторг України відповідно до покладених на нього завдань разом з Міністерством закордонних справ України координував

діяльність дипломатичних та торговельних представництв і консульств України, спрямовану на забезпечення реалізації зовнішньоекономічної політики, веде облік державного майна України за кордоном. Зазначеною зміною, з одного боку, поширювався вплив МЗЕЗторгу України в частині зовнішньоекономічної політики на консульства України за кордоном у разі відсутності в країні перебування торговельного представництва, з іншого боку координація здійснювалось вже разом з МЗС України.

Міністр МЗЕЗторгу України призначався вже Президентом України (відповідно до Конституції), заступники Міністра (п'ятеро, у тому числі 2 перших), як і у випадку МЗС України, за його поданням призначались Кабінетом Міністрів України. Структура центрального апарату також затверджувалась Віце-прем'єр-міністром України. В міністерстві також створювалась колегія в складі міністра (голова колегії), заступників міністра за посадою та керівників структурних підрозділів міністерства у кількості дев'яти осіб.

Граничну чисельність працівників центрального апарату Міністерства визначено згаданою постановою Кабінету Міністрів «Питання Міністерства зовнішніх економічних зв'язків і торгівлі України» [17] від 8 травня 1992 року №234 у кількості 250 одиниць.

Окремо слід зазначити про створення Указом Президента України від 13 грудня 1991 року №6 «Про адміністрацію Президента України» [18] в структурі адміністрації Служби Президента України з міжнародних питань.

Пізніше постановою Кабінету Міністрів України «Про структуру апарату Кабінету Міністрів України» [19] від 4 травня 1992 року №225 в апараті КМУ створено групу експертів з питань зовнішніх зв'язків, яку постановою КМУ від 12 листопада 1992 року №620 [20] трансформовано у відділ з питань зовнішніх зв'язків.

Указом Президента України від 27 жовтня 1992 року №525/92 «Про Міністра зовнішніх економічних зв'язків України» [21] розпочато черговий етап реформування органів державної влади у зовнішньоекономічній сфері. Постановами Кабінету Міністрів України від 09 грудня 1992 року №692 [22] та від 30 грудня 1992 року №737 [23] було призначено відповідних заступників Міністра.

1993 рік ознаменувався завершенням змін розпочатих в кінці 1992 року та затвердженням низки нових нормативно-правових актів, що стосувалися закордонної політики та міжнародних відносин взагалі.

21 січня 1993 року Постановою КМУ №41 «Питання Міністерства зовнішніх економічних зв'язків» [24] затверджено положення відповідного міністерства та встановлено що Міністерство зовнішніх економічних зв'язків (МЗЕЗ України) є правонаступником колишнього МЗЕЗторгу України. Граничну чисельність працівників центрального апарату МЗЕЗ України встановлено у кількості 230 одиниць, дозволено мати чотирьох заступників Міністра, в тому числі одного першого та колегію у кількості дев'яти чоловік.

Загалом положення новоствореного Міністерства не зазнало якихось ключових змістовних змін. Виключенням були тільки питання формування, керівництва і координації діяльності торговельних представництв України за кордоном. Цього разу встановлено, що МЗЕЗ за погодженням з МЗС призначає та звільняє з посади радників дипломатичних представництв України - торговельних представників України, і аташе з торговельно-економічних питань посольств України. Зазначеним фактично було визначено статус торговельних представників в дипломатичних представництвах України, на рівні радника Посольства України.

Постановою КМУ від 18 лютого 1993 р. №129 «Про затвердження Положення про Міністерство закордонних справ України та кількісного складу його колегії» [25] затверджено відповідне положення зовнішньополітичного відомства України. В контексті дослідження слід звернути увагу, що в зазначеному положенні до компетенції МЗС України віднесено:

- участь у реалізації державного суверенітету України у сфері зовнішньополітичної діяльності, сприяння піднесенню міжнародного авторитету держави;

- забезпечення в межах своїх повноважень проведення єдиного зовнішньополітичного курсу України з метою всебічного розвитку політичних, економічних, гуманітарних, наукових та інших зв'язків із зарубіжними країнами;

- розробка і участь у здійсненні концепції розвитку зовнішньополітичної діяльності держави;

- захист прав та інтересів України, її фізичних і юридичних осіб за кордоном;

- аналіз зовнішньополітичної діяльності України, розробка і здійснення комплексу заходів, спрямованих на підвищення ефективності зовнішньополітичних зв'язків України, насамперед надання організаційно-методичної та інформаційної допомоги учасникам зовнішньополітичних відносин;

- організація, координація та фінансування роботи представництв України за кордоном, а також сприяння діяльності представництв іноземних держав на території України.

В пункті 1 Положення визначено МЗС України координатором діяльності всіх учасників зовнішньоекономічних зв'язків України. Серед основних завдань Міністерства визначено також і «розвиток економічних зв'язків із зарубіжними країнами», що мав забезпечуватися проведенням єдиного зовнішньополітичного курсу.

Постановою КМУ від 20 травня 1993 року №361 [26] створено Державний комітет України з питань економічного співробітництва з країнами, що утворилися на території колишнього Союзу РСР основними завдання якого визначено:

- розроблення стратегії економічного співробітництва з країнами Співдружності Незалежних Держав і проведення заходів з її реалізації;
- координацію діяльності центральних органів виконавчої влади при укладанні та виконанні міжнародних договорів України про економічне співробітництво з країнами Співдружності;
- забезпечення захисту економічних інтересів України.

Граничну чисельність центрального апарату Державного комітету з питань економічного співробітництва затверджено у кількості 80 чоловік, дозволено мати п'ятьох заступників голови, в тому числі одного першого, а також колегію у кількості дев'яти чоловік.

Однак вже 10 липня 1993 року Постановою КМУ «Про вдосконалення структури управління зовнішньоекономічною діяльністю» [27] №530 функції Державного комітету з питань економічного співробітництва покладено на МЗЕЗ України, а сам Комітет ліквідовано. Внаслідок чого збільшено чисельність центрального апарату МЗЕЗ України до 310 одиниць, дозволено мати шістьох заступників Міністра, в тому числі двох перших, а також колегію у кількості 13 чоловік.

Постановою КМУ «Питання Міністерства зовнішніх економічних зв'язків» [28] від 22 листопада 1993 року №945 на МЗЕЗ України знову покладено функції забезпечення реалізації державної політики в сфері внутрішньої торгівлі та розроблення механізмів її державного регулювання. У зв'язку з цим збільшено чисельність центрального апарату вже до 340 одиниць, дозволено мати сімох заступників Міністра, в тому числі трьох перших, а також колегію у кількості 11 чоловік.

Висновки. З викладеного матеріалу можна зробити наступні висновки:

- в Україні державні інститути відповідальні за економічне співробітництво зазнають систематичних змін;
- основною проблемою є відсутність стабільності у функціонуванні інститутів економічного співробітництва;
- потребує вирішення також проблема дублювання функцій органів центральної виконавчої влади, відповідальних за економічне співробітництво.

Використані інформаційні джерела:

1. Відомості Верховної Ради УРСР (ВВР), 1990, N 31, ст.429
2. Відомості Верховної Ради УРСР (ВВР), 1990, №31, ст.429
3. Відомості Верховної Ради УРСР, 1990, №34 (21.08.90), ст. 499
4. Відомості Верховної Ради УРСР, 1990, №34 (21.08.90), ст. 500
5. Система інформаційно-правового забезпечення Ліга: Закон Преміум 9.1.2/ файл kr900197.LHT
6. Відомості Верховної Ради УРСР, 1990, №48 (27.11.90)
7. Відомості Верховної Ради УРСР, 1991, №29 (16.07.91), ст. 377
8. Відомості Верховної Ради УРСР, 1991, N 29 (16.07.91), ст. 378
9. Відомості Верховної Ради УРСР, 1991, №19 (07.05.91), ст. 230
10. Відомості Верховної Ради УРСР (ВВР), 1991, №30, ст. 385
11. Відомості Верховної Ради України, 1991, №38 (17.09.91), ст. 502

12. Зібрання постанов Уряду України, 1991, №11, ст. 109
13. Зібрання постанов Уряду України, 1991, №11, ст. 109
14. Система інформаційно-правового забезпечення Ліга: Закон Преміум 9.1.2/ файл U017400.LHT
15. Зібрання постанов Уряду України, 1992, №5, ст. 122
16. Збірник розпоряджень Президента від 30.06.1992, № 2
17. Зібрання постанов Уряду України, 1992, №5, ст. 122
18. <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/6/91/ed19931013>
19. Система інформаційно-правового забезпечення Ліга: Закон Преміум 9.1.2/ файл KMP92225.LHT
20. Урядовий кур'єр, 1992, 11, 20.11.92 №54 – 55
21. <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/525/92>
22. <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/card/692-92-%D0%BF>
23. <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/card/737-92-%D0%BF>
24. <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/card/41-93-%D0%BF>
25. Зібрання постанов Уряду України, 1993, №7, ст. 143
26. Система інформаційно-правового забезпечення Ліга: Закон Преміум 9.1.2/ файл KMP93361.LHT
27. Зібрання постанов Уряду України, 1993, №12, ст. 256
28. Система інформаційно-правового забезпечення Ліга: Закон Преміум 9.1.2/ файл KMP93945.LHT

Рецензент: Бакуменко В.Д., д.держ.упр., професор.

УДК 351:332

Тоцький С.В.,

здобувач Академії муніципального управління

ДЕРЖАВНЕ РЕГУЛЮВАННЯ ІННОВАЦІЙНО-ІНВЕСТИЦІЙНОГО РОЗВИТКУ В СИСТЕМІ ГАРАНТУВАННЯ ЕКОНОМІЧНОЇ БЕЗПЕКИ

В статті окреслено основні завдання держави у сфері економічної безпеки щодо реалізації структурної й інноваційної політики в короткостроковій і довгостроковій перспективах, а також створення умов для реалізації комплексу необхідних для їх здійснення заходів, що відповідають створенню й зміцненню факторів зростання інвестицій у реальний сектор економіки.

В статье обозначены основные задачи государства в сфере экономической безопасности по реализации структурной и инновационной политики в краткосрочной и долгосрочной перспективах, а также создание условий для реализации комплекса необходимых для их осуществления мероприятий, соответствующих созданию и укреплению факторов роста инвестиций в реальный сектор экономики.

The article outlines the basic tasks of the state in economic security to implement structural and innovation policy in the short and long term, as well as to create conditions for the realization of complex necessary for them to implement measures that meet the establishment and strengthening of the growth factors of investment in the real sector of the economy.

На актуальність проблеми державного регулювання системи економічної безпеки вказують численні теоретичні дослідження й узагальнення вітчизняних учених, зокрема таких, як: А. Барановський,